En søndag på Amager

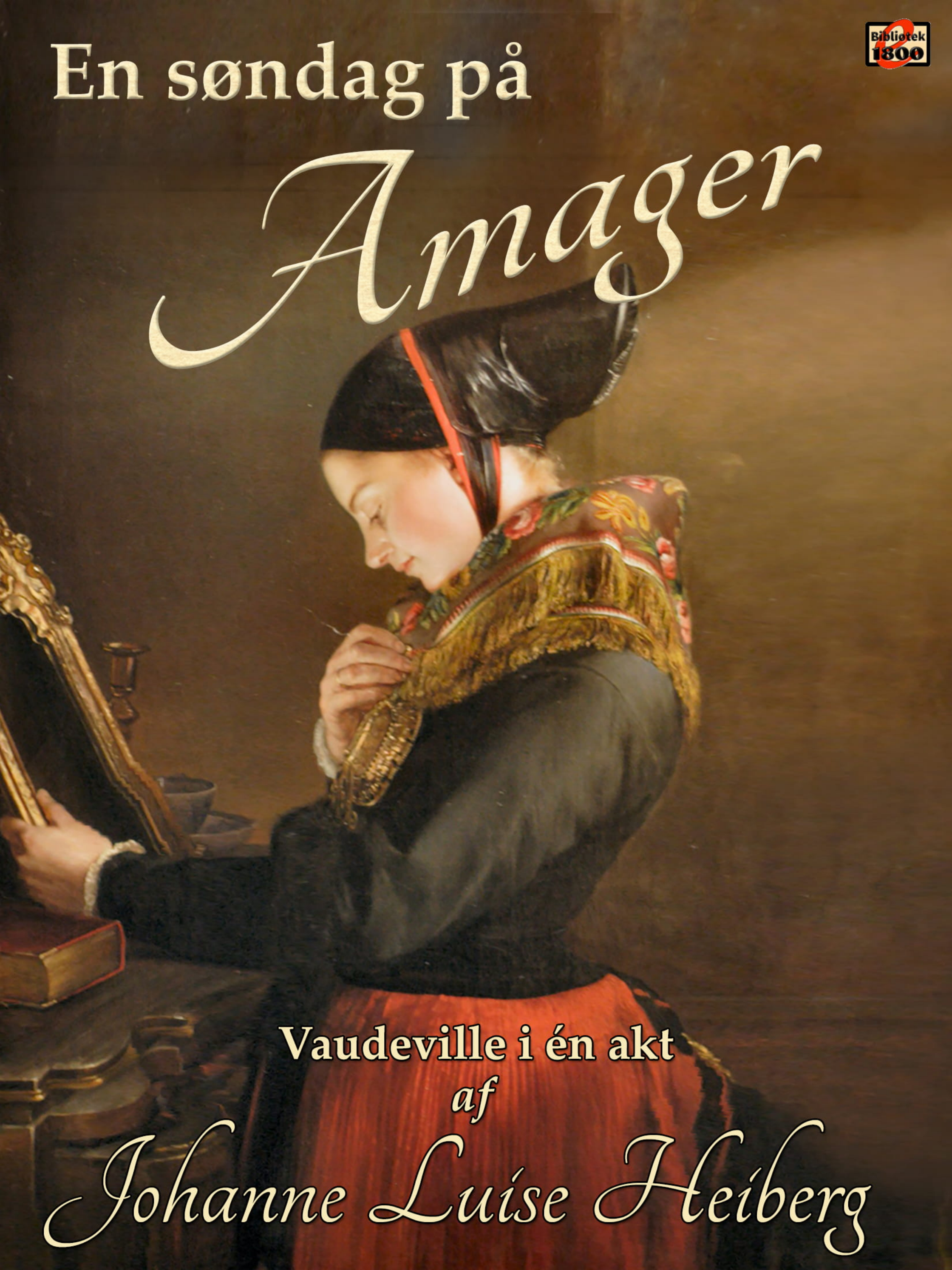

Vaudeville i én akt

af

Johanne Luise Heiberg

Bibliotek 1800

Johanne Luise Heiberg

En søndag på Amager

Vaudeville i én akt

eBibliotek 1800

2025

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Johanne Luise Heiberg: *En søndag på Amager* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Johanne Luise Heiberg: *En søndag på Amager* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal*

context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

BY NC SA

Personerne

Jepsen, *amagerbonde*.
Inger, *hans datter*.
Lisbet, *hans datter*.
Mikkelsen, *lods på Dragør*.
Jokum, *hans søn*.
Hans, Rasmus, Peer, Søren, *amagere*.
Lars, *en gammel mand*,
Hermansen, *en københavner*.
Amagerkarle og amagerpiger.

Handlingen foregår på Amager, udenfor en kro.

Opført første gang på Det kongelige Teater fastelavns-søndag den 5. marts 1848.

En søndag på Amager

Skuepladsen forestiller en plads, med fri udsigt i baggrunden til markerne. I baggrunden tilvenstre for tilskuerne på selve scenen ligger kroen, således, at det er den bagerste facade, med en bagdør i, som vender ind mod scenen; hovedfacaden, som antages at vende ud fra scenen, ses ikke. På højre hånd for tilskuerne ligger lidt tilbage Jepsens hus. Længere frem i for grunden på samme side ligger Hans' hus; over døren er et lille vindue. I forgrunden til venstre et bord med bænke; derom et par små buske. Midt på scenen, noget tilbage, en brønd. Det er ved solnedgang.

Første scene

Jepsen *og* ***Hermansen*** *kommer ind.*

Jepsen.

Så De har aldrig været på Amager før? Ja da er her såmænd ikke så galt, at man jo kunne komme, hvor der var værre at være. Københavnerne tror, at Amager er en slags Sibirien, og det er ganske godt, at de tror det, for fandt de gode københavnere først vej herud, så blev her samme Helvedes støj og kommers som inde hos dem selv. Og en fader har ondt nok for at passe på tøsene alligevel, men så blev det vel rent forbandet.

Hermansen *(ser ud).*

Jeg kan ikke sige Dem, hvor Amager overrasker mig ved sin ejendommelighed. Hvor her er smukt i denne eftermiddagsbelysning! Man har her et helt panorama. De enkelte remiser, som er strøet hist og her på disse flader, gør en ypperlig virkning. Og det store hav i baggrunden, fuldt af sejlere! Og markerne, hvor frodige og rige! Se den klynge amagerpiger, som står der ude i deres smukke, brogede dragter, hvor godt de tager sig ud i solnedgangen!

Jepsen.

Ja vore småpiger beholder deres dragt og bytter den ikke om for nymodens stads og flitter, som deres bønderpiger gør inde hos Dem. Det er skammeligt at se dem uglede ud som stads-damer. Fy for Fanden! Sådan en pyntet bondepige, det er jo hverken kød eller fisk.

Hermansen.

Det er som talt ud af mit hjerte. Enhver stand bør holde på sit ejendommelige præg. Men Gud hjælpe os! Man snakker så meget om nationalitet, men man har ikke ro eller rist, før den er udslettet. Snart ser man ikke mere den sjællandske bondepige i sin smukke dragt stå i kornet, men en pyntet dame med bånd og flor, og hvor kan de ikke være tiltrækkende i den rødærmede trøje med det hvide linned og de flagrende bånd i huerne! Men hvor klodsede bliver de i al den københavnske pynt! Ak! Verden bliver så prosaisk! Hvad skal de stakkels digtere gøre til sidst? Var jeg konge, jeg forbød bønderne at kaste deres nationaldragt.

Jepsen.

Hvorledes er det, De taler, min unge herre! Forbød bønderne? Jo pyt, nu løber vi om! Bønderne er ikke gæs, fordi de er grå, siger ordsproget.

1.
Nej bonden, min fa' r, er en magt i vor stat,
han søges af de liberale;
til højbords han sidder som stor potentat;
men gildet, men gildet, det må han selv betale.

Hermansen.
Ja det må han selv betale.

2.

Jepsen.
Nej *forbyde* ham noget, det gik ikke an,
han taler med fynd og giver love.
Nationen ville rejse sig mand for mand;
det turde, det turde kongen dog aldrig vove.

Hermansen.
Det turde han aldrig vove.

3.

Hermansen.

Og ved De, hvad jeg tænker om bondens magt? ...
For pokker! ... Nu må jeg mig skamme ...
Jeg husker ej mer, hvad det var, jeg ville sagt ...
Forresten, forresten kan det s'gu være det samme.

Jepsen.

Ja det kan være det samme.

Jepsen.

Jeg mærker, De er politiker.

Hermansen.

Og De ikke mindre.

Jepsen.

Ja vi amagere ved også besked. Vi er ikke så dumme, som vi ser ud til. – Men man bliver tør i halsen af at stå her og tale. Må jeg byde herren lidt at drikke? Vil De gå ind i stuen, eller skal vi blive herude?

Hermansen.

Tak! Vejret er så smukt – hvis De synes.

Jepsen.

Godt! Så sætter vi os her. *(råber ind i sit hus.)* Inger! giv os en flaske øl herud og to glas. Ja andet end øl har jeg ikke.

Hermansen.

Det er jo fortræffeligt i varmen.

Anden scene

***De forrige. Inger** med en bakke, hvorpå står en flaske øl og to glas.*

Hermansen *(idet han hilser Inger).*

Det er ventelig Deres kone?

Jepsen.

Nej mænd er det ikke. Det er min ældste datter. Hun betænkte sig ikke længe, hun kom i det første år efter brylluppet, men så sagde mo'r stop. Men pokker tog ved det, tyve år efter kom en tøs til. Hun måtte gerne være blevet borte, for jeg mistede mutter ved den spas. Og når koen har mistet halen, så ved den først, hvad den duede til, siger ordsproget.

Inger *(har under dette budt Hermansen at drikke).*

O! gode herre! De skal ikke tage fader så lige på ordet. Han kunne såmænd ikke undvære søster Lisbet. Hun er også en rar, flink pige, som man må holde af. Da vor mo'r døde så tidligt fra os, så blev jeg, der var tyve år ældre, hendes moder. Jeg opklækkede den lille. Jeg lærte hende at læse og sy og gøre al huslig gerning. Og flink er hun blevet, uden at rose mig selv. I atten år har hun været fa'rs og min glæde, for hun er munter og god. Jeg holder af hende, som om jeg var hendes virkelige moder. Og fa'r kan såmænd ikke undvære hende.

Jepsen.

Nu fik Inger munden på gang. *(Til Hermansen:)* Hun forkæler mig rent tøsen, så hun spiller bas både med hende og mig. Hvor er hun henne, den vildkat?

Inger.

Hun gik ud ad markerne til.

Hermansen.

Jeg længes efter at gøre bekendtskab med søster Lisbet.

Jepsen.

Ja hun er karl for at gøre bekendtskab selv, må I tro. Men hvad jeg nu ville have sagt! I aften er her dans, det er her hver søndag. Har herren ikke lyst at se på det? Jeg ville dog gerne, De skulle synes godt om Amager, siden De nu engang er kommet herud. Her er mange smukke piger, og i Deres alder ved jeg, at det ikke er det værste, man kan byde dem på.

Hermansen.

Tak! det skulle more mig, hvis De vil tage mig med, når jeg blot havde tid.

Inger.

Eftersom herren synes godt om det herude, skulle De blive her i morgen over. De kan ligge på kroen. Så skulle fa'r i morgen køre Dem til Kongelunden; der er smukt, må De tro.

Jepsen.

Ja, så skal De se, vi har også træer på Amager. Det er *vores* dyrehave. Der tager vi ud og spiser vor aftensmad, i lystighed og glæde.

Hermansen.

Det er så kort siden, den skov blev plantet, kan den være stor nu?

Jepsen.

Ja, men den er trivedes godt. Hvad der plantes i kærlighed, det vokser i herlighed, siger ordsproget, og det er s'gu sandt. Ja vil De blive her i morgen over, skal jeg køre Dem til Kongelunden, og hvor De ellers ønsker at se Dem om herude.

Hermansen.

Jeg er Dem meget forbunden. Men jeg må endnu i aften til Dragør, jeg har et vigtigt ærinde derud til en lods, som De måske kender. *(Han tager et papir op af lommen og ser i det.)* Han hedder Mikkelsen. Det er rigtignok blevet temmelig sildigt i aften, men skæbnen har ret været mig imod på vejen herud; foruden andre forsinkelser blev Holmens bro trukket op ligefor min næse, så måtte jeg vente der en stund. Og da jeg kom til Knippelsbro, gik det ligeså. Hvad synes De? Det kan man kalde uheld. Hvor langt ej der herfra til Dragør?

Jepsen.

En tre fjerdingvej. Men lodsen Mikkelsen kommer her i aften, det ved jeg bestemt, så De kan lige så godt vente her.

Hermansen.

Er det vist?

Jepsen.

Han lovede det bestemt. Hjemme træffer De ham næppe på denne tid. Slå Dem nu til ro; kommer han ikke, så kører jeg Dem i morgen ganske tidligt til Dragør, og skal vise Dem, hvor Mikkelsen bor.

Inger.

Han kommer her siden, det har han lovet.

Hermansen.

De frister mig! Når man har valget mellem at gå tre fjerdingvej forgæves, eller blive her til dans og lystighed og gøre nærmere bekendtskab med de brave amagere, og især når man indbydes dertil med så stor gæstfrihed, så kan De nok tænke, hvad et menneske i min alder har mest lyst til. Det er besluttet: jeg bliver; og kommer Mikkelsen ikke her i aften, som De tror, så tager vi i morgen ganske tidligt til ham, jeg kan da være hjemme igen til i morgen middag; før ventes jeg dog ikke. Nu vil jeg se mig lidt om herude, thi jeg er blevet ganske indtaget i Amager. Ja hollænderne det er et dygtigt og elskværdigt folk; dem takker vi for, at denne plet er så smilende og dyrket. Nej, jeg kan ikke sige Dem, hvor det behager mig her; der er noget så ejendommeligt, så hyggeligt og landligt; man kan umuligt tro, at man er så nær ved hovedstaden.

Jepsen.

Ja Vorherre lader sol og måne skinne lige så smukt her ude som inde hos Dem. Hollændere er vi forresten ikke mere, vi er danske i sind, om ikke i skind, for vor dragt kaster vi ikke.

Hermansen.

Nej Gud ske lov! Man ville jo ikke kende København igen, hvis man ikke så den smukke amagerdragt bevæge sig i gaderne. Siden jeg nu bliver her, må jeg rigtig se mig om herude, derfor vil jeg ikke spilde tiden, og når jeg kommer tilbage, så tager De mig med til dansen i kroen.

Jepsen.

Jeg skal vise Dem vej. Har De ingen cigar?

Hermansen.

Gud bevares! Den fødes man med nu om stunder.

(Han tager en op af lommen.)

Jepsen.

Vær så god, tænd den ved min pibe. Når man ryger, går passiaren bedre.

Hermansen *(tager hatten af for Inger og siger, idet han går:)*

Når jeg kommer tilbage, gør jeg bekendtskab med lille søster Lisbet.

Jepsen *(gående bort)*.

Ja tøsen ser ikke så ilde ud.

Tredje scene

***Inger** alene.*

Inger.

Hvor mon også Lisbet er! Hun er vist løbet for Hans og Rasmus; jeg så dem snuse her omkring, formodentlig for at Lisbet skulle love at danse med dem i aften. Hun holder ikke af nogen af dem, og det fortænker jeg hende ikke i, men hvad vil fader sige, når hun siger nej til to af de rigeste karle, her er? Og jeg skulle desuden tage meget fejl, om hun ikke har en anden i tankerne. Jeg må se, hvorledes jeg hjælper min lille

søster ud af kniben. Men se, der kommer hun jo! Men hvad er det? min lille søster ser jo ganske modfalden ud.

Fjerde scene

Inger. Lisbet *kommer fra markerne.*

1.

Inger *(idet hun går Lisbet i møde.)*
Min kære lille søster!
Hvorfor er kinden din ej rød?
Så tankefuld du vandrer,
du ligner fast en død.

Lisbet.
Ak jeg har lært en sælsom ting,
derfor jeg går så tavs omkring:
jeg skænket har mit hjerte
til en ungersvend.

2.

Inger.

O vogt dig for de svende!
De elsker alle piger små,
men tro i sind og tanker,
ak! det er kun så få.

Lisbet.

Men hvis af alle piger her
kun jeg var den, han havde kær,
da sang jeg med de fugle
højt i vilden sky.

3.

Inger.

Min kære lille søster!
Ak! Du er nu så ung endnu,
ved ej, hvor de er falske
og listige og snu.

Lisbet.

O! før bli'r lærken falsk og grum,
end falskhed i hans bryst får rum
så hvid som markens lilje
er hans sind mod mig.

4.

Inger.
Min kære lille søster!
For første gang nu elsker du
og at det kan gå over,
det tror du ikke nu.

Lisbet.
Nej før fly'r storken fra sine små,
end hjertet mit skal fra ham gå.
På jorden og i himlen
vil jeg elske ham.

5.

Inger.
Min kære lille søster!
Hvor ved du, at han elsker dig,
og vil din husbond være
på jord, i himmerig?

Lisbet.
Han ser på mig med øjne blå,
to store tårer i dem stå;
da tror vi os i Himlen
hos Guds engle små.

Inger *(polisk).*

Med øjne blå? Ja så ved jeg nok, hvem du mener. Det er Rasmus.

Lisbet.

Jo pyt! Den dumme Rasmus, der altid græder, enten det går op eller ned. Gæt om, Inger!

Inger.

Å nu ved jeg, hvem det er! Det er Hans.

Lisbet.

Ha! Ha! Den tykke Hans? Lars Peters datter sagde i går, at han danser som en dragkiste i jordskælv.

Inger.

Hvem er det da, Lisbet?

Lisbet.

Å Inger! Du ved det godt.

Inger.

Nej mænd ved jeg ikke. Sig hans navn.

Lisbet.

Nej det vil jeg ikke, det er så flovt – men du ved det godt.

Inger *(polisk).*

Ja, for Jokum er det da vel ikke?

Lisbet.

Jo Inger! Det er lige akkurat ham.

Inger.

Men Lisbet! Hvad vil Rasmus sige dertil?

Lisbet.

Ja hvad bryder jeg mig om, hvad Rasmus siger.

Inger.

Og Hans, den rige Hans?

Lisbet.

Ja hvad bryder jeg mig om den rige Hans? Jeg vil hverken have ham eller hans penge.

Inger.

Men fader, Lisbet! Fader!

Lisbet.

Men Inger! Du har jo mange gange sagt, at når jeg først rigtig bestemt holdt af en, skulle jeg ikke bryde mig om, hvad fader sagde, men kun holde af ham. Nu holder jeg af en. O! Inger! Jeg holder så meget af Jokum! Nej så meget havde jeg aldrig troet, at man kunne holde af et menneske. Det værste er, at han har så dårligt ved at få munden på gang. Jeg ved godt, at han holder af mig. Og han ved også bestemt, at jeg holder af ham. Men er det ikke underligt? Når vi ser hinanden, så siger vi ingen ting. Han ser på mig, og jeg ser på ham, men ingen af os siger noget rigtigt. Er det ikke kedeligt? Bare han ville tale! Når han først begyndte, så kom jeg nok efter. Med de andre karle kan jeg godt få munden på gang, men når Jokum ser på mig, er jeg stum som en fisk.

Inger.

Ja når han ikke vil tale, og du ikke kan tale, så kommer den sag jo aldrig i stand.

Lisbet.

Jo den er i stand! Der mangler blot at – at – han skal sige – at – det nu skal være i stand.

Under denne scene er lysene tændte i kroen, så dens vinduer er stærkt oplyste. Nogle amagerpiger kommer, holdende hinanden under armen.

En af pigerne *(råber, idet de går ind i kroen).*

Inger! Lisbet! vi gik her bag om, for at spørge, om I kommer snart.

Inger.

God aften, Else! Nu kommer Lisbet og jeg straks. *(Pigerne går ind i kroen.)* Lad os så gå, Lisbet! Du har jo glædet dig til dansen i aften.

Lisbet.

Ja, når Jokum kommer her. Ellers sætter jeg ikke en fod på gulvet, uagtet det er min største glæde at danse. Jeg har gået og set efter ham overalt, men han er intet steds at se. Jeg ville give ham disse blomster; dem lovede jeg ham sidst. Har du ikke set hans fader? for er han her, er Jokum med.

Inger.

Nej jeg har ikke. Men der kommer Rasmus for at gå til kroen. Vær nu ikke studs imod ham, lille Lisbet! Jeg vil bringe dette ind *(tager ølflasken og glassene)*, og tage et andet forklæde på, og gøre et og andet tilrette derinde, så kommer jeg for at følges med dig til dansen. Ja jeg danser ikke, det ved du nok; det er for din skyld, jeg går til den stads.

(Hun går med bakken og glassene ind i huset.)

Femte scene

Lisbet*. Siden:* ***Rasmus.***

Lisbet.

For min skyld? Ja, Inger er en god søster, men hvis Jokum ikke kommer til dans i aften, bryder jeg mig ikke om at danse. Hvor kan han dog blive af? Han ved godt, at jeg længes efter ham. Disse blomster har jeg plukket til ham, dem får ingen uden han; kommer han ikke, så skal de kastes i grøften. Rasmus skal såmænd ikke få dem; han kan plukke sig nogle selv, hvis han vil have nogen. Der kommer han, nu så han mig. Jøsses! hvor han piler herhen – han kommer tidsnok. Gud! hvad jeg er vred på Jokum, på Rasmus, på mig selv! Jeg er så vred – så vred – at jeg kunne – O! jeg ved ikke selv, hvad jeg kunne!

Rasmus *(meget pyntet).*

God aften, søde Lisbet! Jeg har gået og ledt efter dig for at give dig disse blomster. Jeg har været inde i kroen, men du var der ikke.

Lisbet *(vred).*

Tak skal du have, jeg *har* blomster.

Rasmus.

Svar mig nu ikke så bister, Lisbet. Jeg kan ikke tåle det. Gud, Lisbet! Du ved ikke, hvor jeg holder af dig, og nu skal jeg fortælle dig noget rart, Lisbet. Jeg har talt på mine sølvknapper, om du holder af mig igen; og tænk, Lisbet, de svarte ja.

Lisbet.

Nå, så har du jo ingen nød.

Rasmus.

Og i går åbenbarte jeg for din fader, hvad der var min mening med dig, Lisbet, og han sagde også: "Ja for mig gerne".

Lisbet.

Nå, så er jo alting i orden.

Rasmus.

Er det sandt, Lisbet? Gud! Du ved ikke, hvor glad du gør mig, nej du ved det ikke. Jeg må græde af glæde som et barn.

Lisbet.

Tør dine tårer, Rasmus! det er synd, du skulle græde for min skyld, for jeg siger ikke det samme som dine sølvknapper. Jeg har jo sagt dig hundrede gange: Jeg vil ikke have dig.

Rasmus.

Lisbet! Lisbet! Du bliver en pind til min ligkiste. Du har et hjerte som en kampesten. Du kan tåle at se, at jeg græder de salte tårer, uden at det rører dig mer, end om det var et kålhoved, der græd.

Lisbet.

Herre Gud, Rasmus! Du græder, når du tror, jeg vil ha' dig, og du græder, når du tror, at jeg ikke vil ha' dig; så er det jo det samme, hvad jeg svarer dig; det er nu din fornøjelse.

Rasmus.

Nej det er ikke min fornøjelse, men du gør mig så sorrigfuld. Vær nu god, Lisbet! Du mener det ikke så slemt. Det var din spas? ikke? Du er så svinepolisk. Hør, Lisbet, du har ikke engang set rigtigt på mig; se bare, hvor pæn jeg er, det er bare for din skyld. Jeg tænkte, når Lisbet ser de bukser og den trøje, så forandrer hun sig nok. Og når jeg byder hende til dans, vender hun mig ikke ryggen, men siger: "Tak som byder!"

Lisbet.

Du er såmænd lige så køn i dine gamle klæder, Rasmus!

Rasmus *(glad).*

Finder du det, Lisbet? Ja når du bare finder mig køn, så er det mig det samme, om det er de nye eller i de gamle. *(Musikken høres fra kroen, og i den falder Rasmus ind med sin sang. Når sangen begynder falder orkestret ind.)* Hør, Lisbet! nu begynder dansen kom nu! Vi skal rigtig svinge os.

Lisbet.

Jeg går ikke til dans i aften.

Rasmus *(græder).*

Vil du ikke danse?

Lisbet.

Det nytter ikke, du tuder. Jeg vil ikke.

Rasmus.

Å du mener det ikke, det er bare poliskeri.

1.

Kom, min skat! Hør dansen kalder os!
Træd nu kønt i rækken med mig!

Lisbet.

Slip min hånd, jeg siger: straks giv los!
Danse vil jeg nu ikke med dig.

Rasmus.

O! du grumme! Vær dog ej så hård!
Kun med dig jeg danse vil.

Lisbet.

Ja, så se, hvorledes du danse får!
Danse med dig vil jeg ej! Nej!

2.

Rasmus.

Når jeg nu gav dig min moders salmebog?
Spænder har den af røden guld.

Lisbet.

Jeg bli'r siddende her på bænken dog,
siger, kære, dig nej ligefuld.

Rasmus.

O! Du grumme etc.

Lisbet.

Ja så se etc.

3.

Rasmus.

Når jeg nu gav dig et par sølvspændte sko
strømper af silke, min moder har gemt?

Lisbet.

Vandred jeg heller på bare fødder to,
end med dit sølv og hjertet beklemt.

Rasmus.

O! Du grumme etc.

Lisbet.

Ja så se etc.

4.

Rasmus.

Når jeg nu gav dig mit dejlige sejerværk,
kæden med, som hænger deri?

Lisbet.

Heller jeg gik uden den i min bare særk,
når jeg derved slap for dig fri.

Rasmus.

O! Du grumme etc.

Lisbet.

Ja så se etc.

5.

Rasmus.
Lisbet! Du tager livet rent af mig!
Bort jeg går, du ser mig ej mer.

Lisbet.
Rasmus! Nu er du rigtig føjelig!
Nu du gør, hvad gerne jeg ser.

Rasmus.
Nej du er dog ret en lille trold,
nu går jeg netop til kros uden dig.

Lisbet.
Og du er en tosset bondeknold!
Danse med dig vil jeg ej! Nej!

(Rasmus går grædende ind i kroen. Musikken ophører i orkestret, men bliver fortsat i kroen, så længe Lisbets monolog varer.)

Lisbet *(alene).*

Jeg vil blive siddende her hele aftenen, og natten med, hvis Jokum ikke kommer. Hør musikken! hvor dejligt! og her sidder jeg! Jeg vil lukke øjnene og lade, som jeg danser med Jokum.

(Hun nynner og bevæger benene, som om hun dansede. Musikken tier.)

Sjette scene

Lisbet. Jokum.

Jokum *(kommer listende ind).*

Nej jeg kan dog ikke holde mig herfra; det er, som om mit hjerte skulle gå i stykker brystet på mig. Dansen er begyndt, jeg hørte musikken ude på marken, hvor jeg sad, og da jeg tænkte på, at Lisbet nu dansede med Rasmus, så måtte jeg herhen. Her står jeg nu, og har ikke kurage til at gå ind. Nej jeg vil gå min vej igen, jeg vil ikke se på dem. I aften, sagde Rasmus til mig, skulle ja-ordet stå, Jepsen havde lovet ham det og sagt, han så det gerne. Gud hvor jeg er bedrøvet! Jeg tror dog, at kunne jeg bare tale med hende og rigtig forklare hende, hvor meget jeg holder af hende, så kanske dog – men – når hun ser på mig med de store øjne, så er det, ligesom jeg blev stum, jeg føler en trykken for mit bryst, en smerte, en –

(Han har under dette sidste nærmet sig det sted, hvor Lisbet sidder, uden at han ser hende eller hun ham. Han støder i dette øjeblik på Lisbet og farer med et skrig over på den anden side. Lisbet giver ligeledes et skrig og bliver undselig stående. Efter en pause:)

Lisbet *(undselig).*

Jokum!

Jokum *(slår undselig øjnene ned).*

Lisbet!

Lisbet.

Bliver du bange for mig?

Jokum.

Nej, Lisbet! – men – jeg troede – at du var inde i dans med – og så blev jeg så underlig, da jeg så dig her.

Lisbet.

Å, Jokum! jeg har slet ikke været inde kroen endnu. Jeg ventede – jeg synes, du sagde forleden dag, at –

Jokum.

Ak, Lisbet! Forleden dag vidste jeg ikke, at Rasmus – jeg troede ikke, du ville – og derfor glædede jeg mig til i aften, men nu skal du vel danse alle danse med ham.

Lisbet.

Jeg danser ikke én med ham, for jeg kan ikke lide ham.

Jokum.

Lisbet! Er det sandt, hvad du siger? Vil du da danse en med mig?

Lisbet.

O Jokum! jeg vil danse dem alle med dig. Hvis du vil?

Jokum.

O Lisbet! om jeg vil – kunne jeg bare sige dig –

Lisbet.

Ja det er kedeligt, Jokum, at du aldrig siger noget rigtigt.

1.

Jokum.

Lisbet! Lisbet! O hvor er du sød og net!
        Se på mig ret!
Lisbet! Lisbet! O hvor er du sød og net!
Når jeg tænker på, du kunne være grum,
aldrig mer fik glæden i mit hjerte rum.
Lisbet! Lisbet! O hvor er du sød og net!

2.

Lisbet.

Jokum! Jokum! Hård og grum det er jeg ej.
        Se ret på mig!
Jokum! Jokum! Hård og grum det er jeg ej.
Når jeg er hos dig, da føler jeg det ret,
jeg er ikke smuk, Gud give, jeg var net!
Jokum! Jokum! Hård og grum det er jeg ej.

3.

Jokum.

Lisbet! Lisbet! Læg din lille hånd i min!
        Den er så fin.
Lisbet! Lisbet! Læg din lille hånd i min!
Må jeg den beholde til min sidste stund?
Af hvad verden ejer, be'r jeg derom kun.
Lisbet! Lisbet! Lad den blive her i min!

4.

Lisbet.

Jokum! Jokum! aldrig ta'r jeg den igen,
min hjertens ven!
Jokum! Jokum! Aldrig ta'r jeg den igen.
Ville hele verden vige bort fra mig,
her hos dig på jord jeg fandt et himmerig,
Jokum! Jokum! Aldrig ta'r jeg den igen.

5.

Jokum.

Lisbet! Lisbet! O hvor er din lille mund
dog sød og rund!
Lisbet! Lisbet! O hvor er den sød og rund!
O! Den kunne gøre mig så lykkelig.

Lisbet.

Alt i verden kan jeg gøre nu for dig!

(Hun kysser ham.)

Begge.

Jeg er lykkelig, jeg er lykkelig,
som jeg var i Himmerig!

Jokum.

O Lisbet! Du vil være min lille kæreste?

Lisbet.

Ja Jokum, det ville jeg rigtignok gerne!

Jokum.

Du vil hellere have mig end Rasmus?

Lisbet.

Ja!

Jokum.

Hellere mig end den rige Hans?

Lisbet.

Ja!

Jokum.

O Lisbet! Min egen søde Lisbet! Så har Gud dog hørt min bøn. Dag og nat bad jeg ham om, at han ville mage det således, at du holdt af mig, men rigtig tilgavns, således som jeg holder af dig. Og nu er det sket. Du vil hellere have mig end alle de andre, som er rige? Og jeg stakkel! O gid jeg nu var rig, ikke for min skyld, men for din! Jeg skulle pynte dig som en lille prinsesse, jeg skulle – o Lisbet! jeg skal bære dig på mine hænder!

Lisbet.

Jokum! når jeg tænkte på dig dag og nat, da tænkte jeg aldrig på, om du var rig eller fattig. Jeg kunne ikke sove, fordi jeg lå og græd; jeg troede, du ikke holdt af mig, men bedre kunne lide de andre piger; så var jeg så bedrøvet, for jeg holder nu én gang så gyselig meget af dig. Se her, Jokum! Disse blomster har jeg plukket til dig. Lad mig sætte dem i dit knaphul. Ja var du ikke kommet i aften, jeg havde grædt mine

øjne ud af hovedet, så kunne du have haft det så godt. Men nu skal vi danse sammen hele aftenen.

(Man hører en dans spilles inde i kroen.)

Hør musikken! O det er dejligt!

Jokum.

Og du vil danse med mig? Med ingen uden med mig? Det lover du? Giv mig hånden derpå, Lisbet, jeg kan ikke tåle at se dig danse med andre. Vil du give mig hånden derpå?

Lisbet *(giver ham hånden).*

Med ingen uden med dig. Men gå du nu ind i forvejen, for kommer vi sammen, så smisker alle tøsene og ler, og det er så flovt. Jeg venter her efter Inger; så snart hun kommer, så er jeg inde hos dig.

Jokum.

Gå i forvejen – ja ja da, jeg må vel finde mig i det. Farvel så længe, min lille Lisbet, min lille kæreste! *Min, min!*

Lisbet.

Ja din, om så fader, Inger, Rasmus, Hans og kongen selv forbød mig at holde af dig. Det eneste, jeg er bedrøvet for, det er, at du er sømand, og så tit skal ud på den fæle sø, og det tit i mørke, kolde nætter. Jeg husker nok, da du sidst var ude i den stærke storm med din fader. Alle her var angste for, at I aldrig nåede land mere, men ingen som jeg; mit hjerte bankede, som om det ville springe i stykker. Uf den lumske sø! at du så tit skal på den! O Jokum, det er fælt at tænke på!

Jokum.

Ja, Lisbet, den nat var hård. Men skibet hed *Elisabeth*; da jeg kom ud til det, og hørte, at det havde dit navn, så glemte jeg al fare; jeg syntes, det var prægtigt at ofre liv og blod for Elisabeth. Men det går da heller ikke altid så strengt til som den gang, og ser du, Vorherre hjalp os dog i land. Og er det også hårdt at skilles ad, så tænk på, når jeg så kommer hjem igen!

Lisbet.

Ja, det bliver dejligt! Så skal jeg have varmt øl til dig, og klappe og kysse dig, til du bliver varm igen. Men gå nu ind i kroen, så kommer jeg straks efter.

Jokum.

Farvel så længe! *(Løber, men vender om:)* Hør, Lisbet! nu er du jo min lille kæreste, ikke?

Lisbet.

Ja, men gå nu.

Jokum.

Ja, men når kærester skilles ad, så – så –

Lisbet.

Hvad så?

Jokum.

Så siger man rigtig farvel.

Lisbet.

Jeg har jo sagt farvel.

(Her ophører dansen i kroen.)

Jokum.

Nej, Lisbet, ikke rigtigt.

Lisbet *(omfavner ham).*

Farvel, farvel! Er det nu godt?

Jokum.

Farvel! *(Han vender atter om)*. Hør, Lisbet –

Lisbet.

Hvis du nu ikke straks går, så tager jeg Rasmus.

Jokum.

Jeg er borte!

(Han løber ind i kroen.)

Syvende scene

Lisbet** (alene). Siden: **Hans.

Lisbet.

O hvor jeg er glad! Så glad har jeg aldrig været før. *(Her begynder den dans i kroen, hvortil Lisbet synger om lidt.)* Hør, nu begynder den nye dans derinde. Hvor bliver også Inger af! Kommer hun ikke snart, løber jeg alene.

(Hun falder ind i den musik, som spilles fra kroen.)

1.
Jokum altså elsker mig!
Op til loftet springer jeg.
Vi skal danse sammen her,
så vi taber rent vort vejr.
Jeg er ung og glad og fro,
skal til dansen på vor kro.
Når jeg synger, når jeg danser,
hopper hjertet i mit bryst.
        Hopsasa! Hopsasa!

(Under slutningen af verset træder Hans ud af sit hus med pibe i munden. Han betragter Lisbet, idet han går rundt om hende, og går hen mod bænken på venstre side af tilskuerne.)

2.

Hans.
Hvad er det for lystighed!
Kom, din strik, og sæt dig ned!
Lisbet, jeg har tænkt derpå,
vi to skal for altret gå.

Lisbet.
Pyt! Når himlen falder ned,
fanges lærkerne derved.
Når jeg synger, når jeg danser,
hopper hjertet i mit bryst.
        Hopsasa! Hopsasa!

3.

Hans.

Og hvad har du da mod mig?
Er jeg ikke ung og rig?
Lisbet, du bør skønne på,
at du mig til mand kan få.

Lisbet.

Kære Hans, du er så styg,
dertil er du alt for tyk.
Jeg vil synge, jeg vil danse,
hjertet hopper i mit bryst.
        Hopsasa! Hopsasa!

4.

Hans.

Jeg har hus og seng og gård,
kisten fuld og mange får.
Vær dog ingen tosset tøs!
Tag dig ej en fattig knøs!

Lisbet.

Fattig er den rige fugl,
når et bur er kun hans skjul.
Når jeg synger, når jeg danser
hopper hjertet i mit bryst.
        Hopsasa! Hopsasa!

5.

Hans.
Når jeg ret får talt med dig,
bli'r du sikkert føjelig.
Og når du vil ha' det, snut,
danser jeg med dig, min glut!

Lisbet.
Hans, hvis du på gulvet tren,
faldt du over dine ben.
Jeg vil synge, jeg vil danse.
Hjertet hopper i mit bryst.
Hopsasa! Hopsasa!

6.

Hans.
Jeg kan få hver pige her,
fire, fem, som har mig kær,
ja selv fogdens datter stor
gav mig gerne straks sit ord.

Lisbet.
Tag dem, kære, alle fem,
jeg skal ej misunde dem.
Når jeg synger, når jeg danser,
hopper hjertet i mit bryst.
Hopsasa! Hopsasa!

7.

Hans.
Så farvel, du fattig' gås,
anden vej går nu min kås.
Sid ved væven da og slid,
for at få en fattig bid!

Lisbet.
Så farvel, du rige ræv!
Passe skal jeg dans og væv.
Når jeg synger, når jeg danser,
hopper hjertet i mit bryst.
Hopsasa! Hopsasa!

(Hun danser ind i kroen; musikken fortsættes derinde.)

Ottende scene

Hans**. Siden: **Inger.

Hans.

Sikken en Fandens tøs! sige mig nej, gøre nar ad mig! Jeg er alt for tyk, jeg er alt for styg! Har der nogen hørt mage til vås! Men vær så god, jomfru Næsvis! når hun vil stå sig selv i lyset, for mig gerne! Hans er ikke forlegen for at få en kone, jeg kan få ti for en, det skal hun få at se. Sikken en laptaske!

Inger *(kommer ud af huset; hun lukker døren, og putter nøglen i lommen).*

Her er jeg, Lisbet, kom nu! Hvad? er hun gået alene?

Hans.

Ja, Inger, I skulle have artet Lisbet bedre, så var hun nu, hvor hun skulle være; men nu flyver fuglen på egen hånd, og efter sit eget hoved.

Inger.

Hvad vil I sige med det, Hans?

Hans.

Jeg vil sige med det, at nu springer jeres søster om med fyrene derinde og smisker med dem, hvilket klæder meget ilde for en ærbar pige.

Inger.

Hvordan er det, I taler om min søster, min egen lille Lisbet? Min søster er en ærbar pige, trods nogen her. Hvad er I så vred for?

Hans.

Hør, Inger, I er et fornuftigt fruentimmer, som man kan tale sig til rette med. Synes I ikke, at det er skammeligt, at, når en mand som Hans, der er rig og i alle måder, som han skal være, får i sinde at gøre sådan en lille pige som Lisbet lykkelig, og vil lade alt, hvad han ejer og har, komme hende til gode, jeg spørger jer, om I ikke synes, at det er skammeligt, at hun siger nej lige op i min næse. Hvad synes I?

Inger.

Ja, bedste Hans, det må vel være, fordi hun tror, at det *ikke* vil gøre hende lykkelig.

Hans.

Ja, jeg vidste nok, at I holdt med hende, for det gør I altid. Men jeg skal tale med jeres fader, han er en bestemt mand, og når han siger: "Lisbet tager Hans," så tager Lisbet Hans, og så er alt vrøvl forbi. Jeg kan ærgre mig over sådan tale! Ikke lykkelig med *mig*! – med *mig*! – nej, det får I ingen til at tro.

Niende scene

De forrige. Rasmus.

Rasmus *(kommer grædende ud af kroen).*

Jeg er det ulykkeligste menneske på jorden!

Inger og Hans.

Hvad er det? Er der sket en ulykke?

Rasmus.

Lisbet vil ikke danse med mig, ikke en smule, hun vil ikke danse med andre end Jokum.

Inger.

Å er det ikke andet!

Hans *(afsides).*

Med Jokum! Mon den dumme dreng – nej, det skal der da ikke blive noget af.

Inger.

Men Rasmus! giv dig dog tilfreds, hun danser nok med dig. Følg nu ind med mig, så skal du se.

Rasmus *(bestandig grædende).*

Nej, hun gør det ikke! – hun holder af Jokum. Det bliver min død.

Hans.

Hvoraf ved du, at hun holder af Jokum?

(Her ophører musikken i kroen.)

Rasmus.

O, det kan jeg mærke både på det ene og på det andet. Hun havde før nogle blomster i hånden, og da hun nu kom ind, så havde hun ingen; så spurgte jeg hende, hvor hun havde gjort af sine blomster, så svarede hun –

(Han stikker i at græde.)

Hans.

Nå, hvad svarede hun?

Rasmus.

At dem havde han fået, som hun holdt mest af; og da jeg så mig om, så sad de i trøjen på Jokum. Da jeg så det, troede jeg, at jeg var segnet om.

Tiende scene

De forrige. Jepsen.

Jepsen *(kommer ud af kroen og har hørt Rasmus' sidste ord).*

Hvad er det? Segner Rasmus? Det var som Fanden!

Hans.

Det er godt, I kommer, Jepsen, for at holde styr på jeres datter –

Rasmus.

Hun ta'r livet af mig –

Hans.

Når I havde hørt, hvad hun sagde for lidt siden her til mig, nabo –

Rasmus.

Det er lønnen for min troskab –

Hans.

Sådan er jeg aldrig blevet behandlet.

Jepsen.

Men er I blevet gale begge to. Hvad er alt det, I står og præker i en lygte? Inger! Hvad Fanden har du gjort ved dem?

Inger.

Jeg, fader?

Hans.

Nej, det er ikke hende, men Lisbet.

Jepsen.

Lisbet! – Nå, ja hvorfor taler I ikke rent ud af posen? Hvad er der med hende?

Rasmus.

Kan I huske, hvad I svarede mig i går, da jeg sagde jer, at jeg havde sind til Lisbet?

Jepsen.

Ja, jeg svarede s'gu meget fornuftigt.

Rasmus.

Det ved Gud, I gjorde – I sagde: "For mig gerne".

Jepsen.

Når pigen vil ha' jer.

Rasmus *(grædende).*

Ja, men hun vil ikke ha' mig!

Jepsen.

For mig gerne.

Hans *(til Rasmus).*

Frier I til Lisbet?

Rasmus.

Det ved Gud, jeg gør.

Hans.

Nå! – Ja hun er da ikke så gal at tage jer.

Rasmus.

Gal? Hvad vil I sige med det?

Jepsen.

Nå nå, hold nu fred, og sig mig, hvad Lisbet har gjort jer imod. *(Til Hans:)* Lad mig nu for det første høre jeres klage.

Hans.

Jeg havde den honnettetet at tilbyde hende at blive min kone og dele halvt med mig.

Jepsen.

Nå og så, hvad svarede hun?

Hans.

Ja, I må undskylde mig, jeg kan ikke gentage alle de næsvise ord, som hun gav mig til svar.

Jepsen.

Og det næsviseste var vel, at hun ikke ville have jer?

Hans.

Akkurat!

Rasmus.

Det kan man da ikke fortænke hende i.

Hans.

Hvad siger I?

Jepsen.

Nå nå! I er jo ligesom to hanekyllinger! Hør nu et ord: To hunde forliges ikke om et ben. Tvinge pigebarnet vil jeg ikke. I kan jo begge se at gøre jeres røde hoser grønne hos hende. En af jer skal hun tage; men hvem af jer det skal være, må hun om. Gå nu ind og få jer en svingom med hende, så mærker I jo nok, hvem hun bedst kan lide, og den af jer, som trækker det korteste strå, må holde med sit læs for en anden dør; der er s'gu ikke mangel på købere af sådanne varer, som I er.

Rasmus *(grædende).*

Men hun vil jo ikke danse med andre end med Jokum.

Jepsen.

Jokum! Det var et godt parti! Nej tak! Det bliver der ikke noget af. Gå nu ind og tal med pigebarnet, så kommer der nok orden i tingene.

Inger.

Hvor har du gjort af den fremmede herre?

Jepsen.

Han er midt i dansen op over begge ørene, og gør alle vore piger gale i hovedet.

Inger.

Ja jeg må ind til Lisbet. Går du med, fader?

Jepsen.

Ja vist gør jeg så. Jeg kom herud for at hente dig, det bad Lisbet mig om. *(Til Hans og Rasmus:)* Går I ikke med?

Hans.

Om lidt, jeg vil først tale et ord med Rasmus i enrum.

Jepsen.

Ja ja da, men tag varligt på ham, han tåler ikke meget.

(Går med Inger ind i kroen.)

Ellevte scene

Hans. Rasmus.

Hans.

Hør, Rasmus, lad os slutte fred, vi kan være hinanden til nytte. Lisbet er en lille spidslærke, hun holder af det flødeskæg, det er let at mærke.

Rasmus.

Nej, hun holder ikke af mig.

Hans.

Jeg mener ikke jer, men Jokum. Lad os to spille dem et puds. Hun har sagt, at hun ikke vil danse med andre end med Jokum. Lad os se at skaffe ham bort herfra. Hvad synes I?

Rasmus.

Bort? Ja hvordan skulle det gå til?

Hans.

Lad os gå ind og lade som ingen ting, men lad os to holde sammen. Jeg har mine egne tanker. Jeg tænker, der skal komme en lejlighed til at straffe hende, så hun skal tænke på Hans.

Rasmus.

Ja, men det er jo det, jeg ikke vil ha'. Jeg vil ha', at hun skal tænke på mig.

Hans *(afsides).*

Det er da et dumt bæst. *(Højt:)* Ja ja, det skal hun også; kom bare! Tiden går.

Rasmus.

O Hans! kan I få hende til at tænke på mig, så er jeg det lykkeligste menneske. *(Man hører en dans inde i kroen.)* Hør! nu begynder en ny dans. Kan I få Lisbet til at danse med mig, så skal I få en dejlig stor so, som jeg har fedet i et helt år.

Hans.

Det er et ord, Rasmus!

(De går ind i kroen.)

Tolvte scene

(Her er månen kommet op.)

***Lisbet**, forfulgt af **Hermansen**, kommer løbende bag om kroen.*

Hermansen.

Lisbet! Lille Lisbet! bliv dog! løb ikke fra mig!

Lisbet.

Nej, jeg vil ikke danse med jer, det har jeg jo sagt.

Hermansen.

Nu havde jeg dog aldrig troet, at sådan en lille køn amagerpige kunne være så knibsk. Kom nu! Hør musikken, hvor indbydende! Giv mig din lille hånd, Lisbet, så skal vi flyve afsted som to fugle.

(Han løber efter hende, Lisbet løber bag om brønden, de løber rundt om den.)

Lisbet.

Jeg gør det ikke, siger jeg.

Hermansen.

Det er, fordi din skælm kun vil danse med den unge sømand. Ja jeg så nok de øjne, du kastede til ham. Men jeg er en fremmed, som du ikke kan nægte en dans, det går ikke an.

Lisbet.

Jo det går godt an.

Hermansen.

Jeg skal sige det til din fader.

Lisbet.

Vær så god.

Hermansen.

Inger har lovet mig, at du skulle danse med mig.

Lisbet.

Ja, Inger er en god søster

Hermansen.

Du kan ikke nægte mig en dans.

Lisbet.

Jo, det kan jeg godt, jeg har givet mit ord til andre, og et ord et ord, en amagerpige en amagerpige.

(Hun løber ad markerne til.)

Hermansen *(løber efter).*

Bliv, Lisbet! Du slipper ikke.

Trettende scene

Inger** (fra kroen). Siden: **Jepsen.

(Musikken vedbliver derinde.)

Inger.

Hun er intet steds at se, det er rent forskrækkeligt. Fader er så vred på hende. Mon hun ikke er gået ind i huset?

(Går ind i Jepsens hus.)

Jepsen *(fra kroen).*

Sikken en satans tøs! Hvor er hun dog løbet hen?

Inger *(kommer fra huset).*

Nej inde er hun ikke.

(Lukker døren af og putter nøglen i lommen.)

Jepsen.

Ja lad mig få fat på hende, jeg skal lære hende at gøre sådanne optøjer.

Inger.

Vær nu ikke så vred, lille fader! Hun kommer vist straks. Lad os gå ind igen, hun er måske midt i dansen.

Jepsen.

Ja hun skal blive modtaget! – Har jeg kendt mage! ikke at ville danse med andre end Jokum! Sikke forbandede nykker!

(Går med Inger ind i kroen.)

Fjortende scene

Lisbet**. Siden: **Hermansen.

Lisbet *(kommer løbende).*

Her er ingen! Ha ha! jeg smuttede fra ham. *(Ser ud.)* Der er han igen! *(Løber hen til kroen.)* Nå, der står fader, Rasmus og Hans, dem slipper jeg ikke forbi. *(Løber hen til Jepsens hus og vil ind.)* Inger har lukket døren af. *(Ser ud.)* Der er han!

(Løber ind i Hans' hus.)

Hermansen *(kommer løbende).*

Heller ikke her! Sikken en lille satan, hvor hun kunne pile afsted! Jeg har løbet mig en svindsot til. Hun er vist midt i dansen med den lille sømand. Nej, jeg må dog se at sætte min vilje igennem.

(Løber ind i kroen.)

Femtende scene

***Jokum**. Straks efter: **Hans** og **Rasmus**. (Jokum kommer udenom kroen.)*

Jokum.

Hvor er dog Lisbet blevet af? Jeg så, hun løb ud af døren med københavneren. Det var, som mit hjerte skulle gå i stykker. Og siden har han været borte, og hun er intet steds at se. Hvad skal jeg tro? Kan Lisbet være falsk mod mig!

(Hans og Rasmus fra kroen.)

Hans.

Der er han, vi har ham ene.

Rasmus.

Hvad skal vi gøre?

Hans *(sagte).*

Stille! det bliver ved aftalen.

Jokum.

Jeg bliver gal over mine tanker.

Hans *(højt).*

Hvad fejler dig, Jokum, du ser så modfalden ud?

Jokum.

Hvad angår det dig, hvorledes jeg ser ud? Hvorfor sniger I jer bestandig i hælene på mig? Jeg søger ikke jer, så kan I lade mig gå i fred.

Hans.

Godt ord igen! Jeg har vel lov at gå uden for mit hus; pladsen er vel ikke ene for dig. Har Lisbet måske lovet dig at komme herud til dig, så skal vi gerne gå vor vej.

Jokum.

Her er ikke tale om Lisbet; den, der siger et ondt ord om hende, skal få med mig at gøre.

Rasmus *(græder).*

Hun har dog ikke givet dig ja, Jokum? Har hun? Så er jeg det ulykkeligste menneske!

Hans.

Å, der er et stort spring fra at danse sammen til at gifte sig. Skulle Lisbet gifte sig med alle dem, hun smisker for, så fik hun nok at bestille. Nej, lille Jokum, københavneren har stukket dig ud, Lisbet og han er ude at kigge stjerner.

Jokum *(støder til ham).*

Sig ikke sådant noget, eller jeg knækker arme og ben på dig.

Hans.

Det var som Satan! O de går ikke så let i stykker. Kom, Rasmus! sådanne farlige personer må ikke gå løse.

(De omringer ham.)

Jokum.

To om en, det ligner jer!

Hans.

Vi vil ingen fortræd gøre dig, lille Jokum, vi vil blot skaffe dig frit hus, medens vi får os en lille svingom med Lisbet.

(De halvt puffer ham, halvt bærer ham ind i Hans' hus. Rasmus holder døren, medens Hans tager nøglen af og putter den i lommen. Jokum råber: Gevalt! Gevalt! Her ophører musikken i kroen.)

Hans.

Ha, ha! det gik s'gu godt.

Rasmus *(lytter ved døren).*

Han er ganske stille.

Hans.

Ja han er ikke så springsk, som han lader. Lad os nu gå til kroen; vil hun nu danse, bliver det i det mindste ikke med Jokum.

Rasmus.

Ha, ha! han lader til at synes godt om det derinde. *(Banker på døren.)* God fornøjelse, Jokum!

Jokum. *(indenfor)*

Mange tak!

Hans.

Er du blevet mere from? – Hvordan har du det, lille Jokum?

Jokum.

Dejligt!

Rasmus.

Sikken et fæ – ha, ha!

Hans.

Skal jeg bringe Lisbet en hilsen fra dig?

Jokum.

Tak! det kan jeg gøre selv.

Hans.

Ha, ha! – kan I se, det gik?

Rasmus.

Ja I er en pokkers karl, Hans! Gid jeg havde jeres forstand! Nu hurtigt ind! Nu danser hun nok med mig. Ha, ha, ha!

(De løber ind i kroen.)

Sekstende scene

Scenen står et øjeblik tom. ***Fire amagerpiger*** *kommer langsomt, holdende hinanden under armen, i en række. De kommer fra venstre side for tilskuerne og går tværs over scenen syngende.*

1.

Pigerne *(firstemmigt).*
Vi går her og synger i måneskin,
    i måneskin,
så fuglene vågner i busk og lind
    i måneskin.

(Det sidste af verset høres bag scenen.)

Fire amagerkarle, *holdende hinanden under armen, kommer fra samme side og går efter pigerne, mens de synger:*

2.

Karlene *(firstemmigt.)*
Så dejligt er her i måneskin,
    i måneskin,
når pigerne spadserer med roser på kind
    i måneskin.

3.

Pigerne *(bag scenen).*
Her er så stille i måneskin,
    i måneskin,
der rører sig ej den mindste vind
    i måneskin.

***Lisbet** og **Jokum** ses i det lille vindue over døren.*

4.

Lisbet.
Vi sidder som fanger i måneskin,
    i måneskin.

Jokum.
Og ser hinanden i øjnene ind
    i måneskin.

*(**Hermansen** kommer sagte ind.)*

*(**Lisbet** og **Jokum** trækker sig tilbage.)*

5.

Hermansen.
Jeg sniger mig sagte i måneskin,
    i måneskin;
ved sangen jeg føler mig så dansk i sind
    i måneskin.

(Han går ud efter pigerne og karlene.)

6.

Pigerne og karlene *(langt borte).*
Amager lyser i måneskin,
    i måneskin,
mens harerne smutter i kornet ind
    i måneskin.

En karl *(råber inde i kroen).*

Hans Sørensens skål! Hurra!

Alle i kroen.

Hurra!

Syttende scene

Peer, Søren, Lars *og flere* ***amagere*** *kommer ud fra kroen.*

1.

Peer.

Danse hvo, som danse vil!
Jeg har nok i aften.
Lad os her ved sang og spil
nyde druesaften!
Her vi nu vil sætte os,
alle pigerne til trods.
Hvem vil her traktere?
Hvem vil her traktere?

Kor.

Halsen er tør, lommen er tom;
kom med punschen! kom!

2.

Peer.

Penge har jeg rigtig ej,
hvad gør det til sagen?
Ingen drikke kan som jeg,
det er klart som dagen.
Penge gi'r den, som formår,
drikke skal jeg hver en tår,
sådan vil vi dele,
sådan vil vi dele.

Kor.

Halsen er tør etc.

3.

Peer.

Sæt et bord på pladsen her,
hundred' lys i stager!
Lad os vise månen der,
at dens lys vi vrager.
Bring nu bare punschen hen!
Hvem der skal betale den,
gi'r sig nok i enden.
Gi'r sig nok i enden.

Kor.

Halsen er tør etc.

Attende scene

De forrige. Mikkelsen *(kommer fra markerne.)*

Mikkelsen *(som har hørt det sidste af sangen).*

God aften, godt folk!

Peer.

God aften, skipper Mikkelsen! I kommer, som I var kaldet. *(Til de andre:)* Nu skal I se, der kommer redelighed i tingene. Hør, Mikkelsen! Vi har været så tørstige i denne hede, at vore lommer er så tomme som kuglen på Frelserens tårn, og vore halse så tørre som en grønsaltet klipfisk.

Mikkelsen.

Da skrålte du dog godt op før.

Peer.

Det var nødskrig, og som en rigtig lods kom I i det samme. Ak, Mikkelsen! Vi er i en stor nød.

Mikkelsen.

Så må jeg vel hente redningsmidlerne. *(Råber ind i kroen:)* En bolle punsch!

Peer *(råber).*

Af de største! Bord og bænke, mange lys, så vi rigtig kan se hinanden i øjnene! Mikkelsen trakterer. Lodserne fra Dragør er rige folk, de fisker penge op om natten fra søens bund, medens vi stakler sover for at give vore gulerødder og kartofler tid at vokse.

(Det forlangte bringes.)

Mikkelsen.

Ja, I sover og lader Vorherre gøre resten. Tag plads, godt folk, alt hvad Peer ikke drikker, hører os til.

Nogle amagere.

O Gud hjælpe os!

Peer *(mens han skænker i glassene).*

Sådan en bolle er en dum tingest; til én kunne den gå an, men det er jo ikke noget at dele. Havde jeg penge, jeg ville skamme mig ved at byde sådan en lille spølkum til deling.

Mikkelsen.

Lad os da få en bolle til.

Peer *(hæver sit glas).*

Mikkelsens skål!

Alle.

Mikkelsens skål, hurra!

Mikkelsen.

I kan da aldrig stikke et glas ud, uden at I skal skråle dertil.

Peer.

Om forladelse.

Mikkelsen.

Ja ingen forseelse.

Peer.

Man mærker, I er gammel, I er altid vranten.

Mikkelsen.

Og man mærker, I er ung, I er altid næsvis. Men det hører jo ungdommen til i vor tid.

Søren.

Hvad vil I sige med det? Vi unge har da også lov at tale med; ville vi tie, så så det galt ud nu om stunder.

Mikkelsen *(letter på hatten).*

God aften, Søren! er du der? ja det er nødvendigt, at du gi'r dit besyv med.

Søren *(springer op).*

Hvad vil I sige med det, skipper Mikkelsen? Har I lyst, skal jeg vise jer, at jeg er karl for min hat.

Lars.

Fy, Søren! skam dig at true en gammel mand!

Mikkelsen.

Ja, var jeg ung, Lars, så truede Søren måske ikke. Men det har vel ingen nød, der skal mange mus om at bide en kat.

Peer.

Vil I holde fred! Det er en dejlig lystighed. Jeg kan kun ikke begribe, hvor man kan spilde tiden med sådant vrøvl, når der står dampende punsch foran en. Hvis I ikke holder fred, tager jeg bollen og sætter mig ud på marken og stikker den ud ganske ene. Når man drikker, skal man være glad og takke Gud, at man ikke er gået ind i mådeholdenheden. Søren er en brav karl, han drikker som en børstenbinder. Og I, Mikkelsen, har givet to boller, og det kunne ligne jer at give en tredje. Altså: Sørens og Mikkelsens skål!

Alle.

Sørens og Mikkelsens skål! Hurra!

Lars.

I gjorde nok en god fangst forleden nat i stormen, Mikkelsen? Hvad var det for en landsmand, I hjalp i havn?

Mikkelsen.

Det var en engelsk fregat. Den var alvorligt i knibe, kan I tro.

Søren.

Fanden skulle hjælpe de engelske hunde i havn! Var jeg lods, skulle det pak hjælpe sig selv.

Mikkelsen.

I nøden er alle landsmænd.

Søren.

Ja, I taler for jer pose. Men kunne jeg en gang få fat i sådan en englænder, jeg skulle takke ham for sidst.

Mikkelsen.

Ja død og pine! men de ved godt, at her på Amager er sådan en helvedes karl: derfor kom de heller ikke herud på Amager, da de var her sidst; det tog de sig nok i agt for.

Søren.

Kongen skulle forbyde det kram at lægge sig ind i vore havne. Det var den mindste straf, de kunne få.

Mikkelsen.

Ja, hilledød! når bare kongen ville spørge dig til råds, så gik det anderledes, end det gør.

Søren.

Ja, ja, det kunne nok hænde. I holder nu altid med øvrigheden og smisker for den.

Mikkelsen *(rejser sig).*

Jeg! Jeg har intet med øvrigheden at skaffe. Når jeg sidder i min båd og gør min pligt, så blæser jeg ad øvrigheden.

1.
På søen, når den skummer vred,
når undergang er ventet,
er han den rette øvrighed,
som trodser elementet.
Man følger hvert hans råb,
som lød igennem stormens tuden,
thi fælles drift i fælles nød
er først at frelse skuden.

2.
Om magten føres ingen strid,
den er i sikre hænder,
man i den farefulde tid
uenighed ej kender;
thi faren er den fælles ven,
som alle til sig kalder;
selv alderdom er ung igen,
og ungdom moden alder.

3.
Men lønnen kommer på den dag,
da skibet går i havnen,
imens det gamle danske flag
forkynder stolt fra stavnen,
at ingen rift og ingen plet
det tåle vil at bære,
men vajer stedse frit og let,
og hævder Danmarks ære.

Lars.

Mikkelsen har ret, kongens skål!

Alle.

Kongens skål! Hurra!

(Man hører udenfor pigerne og karlene synge:)

Her er så dejligt i måneskin,
i måneskin.
Der rører sig ej den mindste vind
i måneskin.

Nittende scene

De forrige. Jepsen, Inger *og flere* ***amagere*** *kommer ud af kroen.*

Inger.

Der er Lisbet, kan du tro, fader, hun har spadseret med de andre piger.

(De syngende piger og karle kommer ind tillige med Hermansen.)

Inger.

Er Lisbet ikke med jer?

Alle.

Nej.

Inger.

Men Gud bevares! Hvor er da pigebarnet?

(Alle amagerne rejser sig.)

Mikkelsen.

Hvad fejler dig, Jepsen? Du ser jo ud, som om du havde spist Falster og skulle i færd med Låland.

Jepsen.

Å tal ikke til mig, jeg er så gal i mit hoved, som jeg kan blive. Den Satans tøs!

Mikkelsen.

Hvilken tøs?

Inger.

Lisbet, hun er intet steds at finde. Vi troede, hun var spadseret ud ad markerne med de andre piger, men de siger, hun har ikke været med. Bare hun ingen ulykke er kommet til!

Tyvende scene

***De forrige. Hans** og **Rasmus** kommer fra kroen.*

Hans og Rasmus.

Nå, er Lisbet her?

Jepsen.

Nej gu er hun ikke! Ja hun kan glæde sig til tilbagekomsten.

Rasmus *(græder).*

Jeg tager min død, hvis Lisbet ikke snart kommer.

Jepsen.

Ih fy! græd ikke, Rasmus! lad Fanden græde, han har store øjne.

Rasmus *(til Mikkelsen).*

Ja det er alt sammen jeres søns skyld. Han smisker for hende, og hun har ladet sig fange af ham.

Mikkelsen.

Hvor er Jokum? Han ved vist, hvor tøsen stikker.

Rasmus.

Nej han er lovlig undskyldt i at vide det.

Mikkelsen.

Hvorfor det?

Hans *(til Rasmus).*

Hold mund!

Rasmus.

Å – jeg – tænkte.

Jepsen.

At I er gal.

Mikkelsen *(råber).*

Jokum! er du her, Jokum!

Jepsen *(afsides til Inger).*

Jokum også borte! jeg bliver hed i hovedet. Jeg kunne dreje halsen over på hende.

Inger.

Lille fader! tro ikke noget ondt om Lisbet.

Peer.

Hvad er der på færde? er Jokum og Lisbet borte – ha, ha! – De er ude for at se, om solen er gået rigtigt ned.

Jepsen *(går op i baggrunden og råber ud til begge sider, idet han holder hånden over munden).*

Lisbet! Lisbet!

Mikkelsen *(ligeledes).*

Jokum! Jokum!

Peer.

Lad os alle råbe.

(Alle går op i baggrunden og råber til siderne.)

Lisbet! Jokum!

Enogtyvende scene

De forrige. Lisbet *og* ***Jokum*** *(viser sig oppe i vinduet).*

Lisbet.

Hvem kalder?

Jokum.

Her er vi.

(Alle farer frem i forgrunden.)

Inger.

Men Lisbet! Er du der? Og Jokum?

Jepsen.

For satan, Lisbet! hvad gør du der? Straks herned!

Lisbet.

Ja, lille fader, når du ikke vil være vred, men love mig, at jeg og Jokum må være kærestefolk.

Rasmus *(til Hans).*

Gud, Hans! du har lukket dem inde sammen, du er et rigtigt fæ!

Hans.

Hold mund! vi nægter alting.

Mikkelsen.

Styr dig, Jepsen.

Jepsen.

Ja jeg skal kæreste dig! Straks her ned! *(Han vil ind ad døren.)* Hvad er det? I har lukket jer inde! Men er I rent gale?

Inger.

Men Lisbet dog?

Lisbet.

Ja fader, så snart du siger ja, lukker vi op.

Hans *(afsides).*

Det gad jeg vide, hvorledes de vil bære sig ad med, så længe jeg har nøglen i lommen.

Jokum.

Lille fader! tal vor sag hos Jepsen, du holder jo så meget af Lisbet.

Mikkelsen.

Nå, min tilladelse, den spørger du ikke om. Lad gå. Hør, Jepsen, det er en fandens historie, der er s'gu ikke andet for end at lade dem få hinanden, alle har set dem indelukkede sammen.

Jepsen.

Det rager ikke mig! Jeg lader mig ikke tvinge af mine børn. Hans og Rasmus har mit ord, en af dem kan hun tage, når hun endelig vil giftes.

Lisbet.

Lille fader! hverken Hans eller Rasmus vil have mig. De har begge to lukket mig inde med Jokum for at blive fri for mig.

Jepsen.

Har Hans og Rasmus lukket dig inde?

Rasmus.

Gud forbarme sig, hvor hun kan lyve!

Hans.

Det er den sorteste løgn!

Jokum.

Hvert ord er sandt. Vi kan ikke lukke jer ind, selv om vi ville, Hans har lukket os inde i sit eget hus. Søg i hans lommer, så skal I se, at han har nøglen hos sig. I kan kende den på et rødt bånd, som er bundet ved den.

Peer.

Hans skal undersøges.

Hans.

Er nøglen i min lomme, har Jokum selv puttet den deri.

Jokum.

Kunne jeg putte nøglen i hans lomme, når jeg var indelukket?

Mikkelsen.

Nej, Hans, det lod sig da ikke godt gøre.

(Hans har under dette sidste, ubemærket af alle, puttet nøglen i Rasmus' lomme.)

Hans.

Vær så god at se i mine lommer, så mange der har lyst. *(De omringer ham alle og søger, han vender selv sine lommer.)* Vil I nu en anden gang tro mig, og ikke jeres løgnerske af en datter?

Rasmus *(sagte til Hans).*

Hvor har I gjort af den?

Hans.

Hold mund!

Jepsen.

Hør, Lisbet, jeg spøger ikke; kom herned, siger jeg.

Lisbet.

Jeg kan ikke, lille fader, de *har* lukket os inde.

Jokum.

Så må Rasmus have nøglen. En af dem har den, det er vist.

Rasmus.

Jeg? ja vær så god, her er mine lommer.

(Han vender dem alle, og nøglen falder ned på gulvet.)

Alle.

Der er den jo, Rasmus havde den, ha, ha!

Jepsen.

Men Rasmus, er I rent gal? Hvad satan skulle det betyde at lukke dem inde?

Inger.

Fy, det er skammeligt gjort af jer, Rasmus! Lisbet har ret i, at hun ikke vil have jer til mand. I er et slet menneske.

(Rasmus, der har stået forbavset, brister i gråd.)

Rasmus.

Nej jeg er intet slet menneske, men jeg er et ulykkeligt menneske. *(Til Hans.)* Men I er et slet menneske, Hans, I forlader mig i ulykken.

Jepsen *(har imidlertid lukket døren op for Jokum og Lisbet, som kommer ud).*

Men Lisbet! Hvad ville du inde i Hans' hus?

Lisbet.

Lille fader, jeg løb et øjeblik derind for at – binde mit skobånd. Men som jeg står der, bliver Jokum stødt ind til mig, og så blev døren lukket i lås, så vi ikke kunne komme ud.

Jokum.

Det er den rene sandhed, de puffede og stødte mig med magt ind til Lisbet og låsede døren efter mig og råbte: Mor dig godt! Og det har jeg gjort.

Jepsen.

Men plager Fanden jer begge to! Hvorfor gjorde I det?

Hans.

Rasmus er et fæ, det var hans indfald.

Rasmus.

Nå du fredsens Gud! var det mit indfald? Nej nu vil jeg sige alting, som det er. *(græder.)* Vi ville ikke have, at Jokum skulle tale og danse med Lisbet, og derfor lukkede vi ham inde.

Mikkelsen.

Til Lisbet! Ha, ha, ha!

Alle.

Ha, ha! I er fiffige fyre, I to.

Mikkelsen *(til Hans og Rasmus)*.

Hør nu, I to forslagne hoveder, nu er det nok bedst, at I fortrækker. *(Til Jepsen:)* Jepsen, tøsen og drengen er uskyldige, lad dem få hinanden.

Jepsen.

Lisbet har ingenting, og Jokum har ingen ting. Var jeg rig, var det en anden sag! men det er vanskeligt at plukke hår af en skaldet. Der bliver intet af det, siger jeg.

Mikkelsen.

Hun har medgiften i ansigtet. De kommer vel ud af det. Havde jeg noget, skulle jeg gerne spæde til, men Gud bedre det! Vi lodser sætter hvert øjeblik livet i vove for at få fra

hånden i munden. Alligevel vil jeg dele med dem det lidt, jeg har.

Lisbet.

O, lille fader! må Lisbet kysse dig for de ord! Hvor Jokum og jeg skal holde af dig! du er rigtignok en anden fader end somme andre, der er så hårde – så fæle – så –

Jepsen.

Lisbet!

Lisbet.

Ja, fader! for du er ond ved mig. Hvor tit har du ikke fortalt, at moder og du heller intet havde, men det gjorde ikke noget, sagde du, for når man bare holder rigtigt af hinanden, så gror gulerødderne og kartoflerne af sig selv og bliver dobbelt så store. Nu holder Jokum og jeg så forskrækkeligt af hinanden, og så kan du dog nænne at være så hård – så slem – ja ret en styg fader! *(Griber sig i sin heftighed og falder ham grædende om halsen.)* O! det er mit spøg, lille søde fader! Du er så god, du siger ikke nej? Vel? Det kan du ikke nænne. O! jeg kan se det på dig, du siger ja, du siger ja!

Jepsen.

Nej, gu' gør jeg ikke! Der bliver intet af det. I er en letsindig mand, Mikkelsen, det må jeg sige jer. Men vil I styrte jeres søn i fordærvelsen, vær så god! min pligt er det at se på min datters vel. Nu holder de af hinanden, men når krybben er tom, bides hestene. Og hermed er den sag færdig.

Hermansen *(som ved at høre Mikkelsens navn er blevet opmærksom).*

Er De lodsen Mikkelsen?

Mikkelsen *(letter på hatten).*

Det ved Gud, jeg er.

Hermansen.

Det var Dem og Deres søn, der i den stærke storm i forrige måned frelste fregatten *Elisabeth* med mandskab og ladning?

Mikkelsen.

Ja Vorherre hjalp til, unge mand.

Hermansen.

Giv mig Deres hånd. Dem søger jeg, og for Deres skyld er jeg i dag for første gang i mit liv på Amager. Jeg stod i begreb med at tage til Dragør for at opsøge Dem, men Jepsen sagde mig, at De kom her i aften til gildet. Var De ikke kommet her, var jeg i morgen kommet til Dem. Jeg er sendt til Dem fra min fader, som er købmand i København. Han står i forbindelse med det engelske handelshus, som er ejer af fregatten *Elisabeth*. Og da han gennem forhørene har erfaret Deres og Deres søns kækhed og uforfærdethed, har han meldt Deres dåd for handelshuset i England, der af taknemmelighed sender dem en belønning af to hundrede pund. Havde De og Deres søn ikke frelst *Elisabeth*, var mere end en familie sunket i fordærvelse. Her er vekslen, pengene kan De hæve hos os, når De behager.

Mikkelsen.

Unge herre! De kommer jo her som en frelsens engel. Er det sandt, hvad De siger, så Gud velsigne dem, som i deres overflod tænker på den fattige mand! Nu Lisbet! Jokum! Hovederne op! her er penge!

Lisbet og Jokum.

Fader! Kære fader!

Mikkelsen *(til Jepsen).*

Nå, hvad siger du nu, din tværdriver?

Jepsen.

Ja, det forandrer jo sagen.

Lisbet og Jokum *(til Jepsen).*

Du siger ja! Du er ikke vred?

Lisbet.

Du er min egen søde fader!

Jepsen.

Ja, når barnet får sin vilje, græder det ikke.

Jokum *(svinger sin hat).*

Hurra! Lisbet er min kæreste!

Alle.

Hurra!

Hans.

Det er fornøjeligt at stå og høre på. Gid den københavner sad på Bloksbjærg!

(Han går ind i sit hus.)

Rasmus *(grædende).*

Må jeg gratulere dig, Lisbet?

Lisbet.

Det ved Gud, du må, Rasmus.

Jokum.

Og mig med, hvis det kan fornøje dig.

Jepsen *(til Rasmus).*

Du skal ikke være så modfalden, Rasmus, du kan få ti koner for en.

Rasmus.

Gud, Jepsen! tror I?

Jepsen.

Ja sågu gør jeg så.

Hermansen *(hæver sit glas).*

En skål for de nyforlovede!

Alle *(med glas i hånden).*

En skål for de nyforlovede! Hurra!

Peer.

Ja det er nu alt sammen godt nok; men det er søndag, og dansen går i stå ved alt dette.

Hermansen.

Synes De som jeg, lader vi musikanterne komme herud på pladsen og fortsætter dansen her i måneskin.

Alle.

Det var et godt indfald.

(Musikanterne kommer ud og stiller sig i baggrunden ved krodøren.)

Hermansen.

Når tiden kommer, må De tillade mig, at jeg, til tak for dette fornøjelige ophold på Amager, besørger Lisbets og Jokums bryllup. Jeg må da have lov til at tage en del københavnere med herud, at de også kan lære Amager og folkene at kende. Brylluppet skal stå i Kongelunden.

Alle.

Brylluppet skal stå i Kongelunden!

(Musikanterne på scenen falder her straks ind med slutningsnummeret. Medens de spiller det en gang igennem, ryddes scenen. Borde og bænke bliver sat til højre for tilskuerne. Alle, som ikke synger og danser, sætter sig der. Der bliver budt dem punsch at drikke. Til venstre for tilskuerne stiller de dansende sig, to og to, bag ved hinanden, i den orden, som versene falder. Hermansen stiller sig forrest med Lisbet. Når han har sunget sit vers, danser han ene rundt med Lisbet; det samme gentager sig efter hvert af de andre vers, idet nemlig de to, som står forrest, danser ene rundt, efter at have sunget kupletten. Når Hermansen har danset rundt med Lisbet, overlader han hende til Jokum og tager selv en amagerpige, med hvilken han danser til sidst, hvor hele kredsen danser rundt, indtil tæppet falder. Når sangen begynder, falder orkestret ind og vedbliver under hele nummeret.)

Slutningssang

1.

Hermansen *(med* **Lisbet.)**
I Kongelunden skal brylluppet stå
med dans og klingende spil.
Enhver, som har lyst, skal se derpå,
vi indbyder alle, store og små,
til festen i Kongelunden.

(De danser rundt.)

2.

Peer *(med en pige).*
Nu skal vi os svinge så stærkt omkring,
at jorden skal ryste derved.
Og får du ej danset nok i nat,
så stævner jeg dig herved, min skat,
til festen i Kongelunden.

(De danser rundt.)

3.

En amagerpige *(til en amagerkarl).*
Ja, hør nu, Jens, det er alt sammen godt,
jeg må dog betænke mig lidt.
En anden gang kan du spørge igen,
måske bli'r svaret da blidt min ven,
ved festen i Kongelunden.

(De danser rundt.)

4.

Rasmus *(med en pige).*
Hør, Ane, du er så from og god,
du ser så venligt på mig.
Når Jokum og Lisbet bryllup har,
skal vi to så også – hvad gi'r du til svar –
ha' gilde i Kongelunden?

(Hun nikker, de danser rundt.)

5.

Søren *(med en pige).*
Når armen jeg slynger omkring dit liv,
så er jeg så stolt som en prins.
Og ville du fæste til mig lid,
så kaldte jeg præsten på samme tid
ved festen i Kongelunden.

(De danser rundt.)

6.

Jokum og Lisbet.
I Kongelunden vort bryllup skal stå
med dans og klingende spil.

Lisbet *(til publikum).*
Er Amager blevet Dem rigtig kær,
besøg os ret ofte, da har vi alt her
en fest som i Kongelunden!

(Alle danser rundt, indtil tæppet er faldet.)

Om "En søndag på Amager"

Forfatter: Johanne Luise Heiberg (1812-1890).
Org.udgave: *En Søndag paa Amager.* J. H. Schubothes Forlag, København 1848.
Denne udgave baseret på: *En Søndag paa Amager*. Vaudeville i en akt. 3. oplag. Forlagt af I. H. Schubothes Boghandel, København 1889.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter maleri af Elisabeth Jerichau Baumann (1819-1881): *Amagerpigen* (1855).

ISBN 978-87-7628-176-2
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-390-3 (Ølstykke 2015).

© 2025 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk